

நிருபங்கள்

தொடங்குவதற்கு: சவிசேஷங்கள், இயேசு யாராக இருந்தார் மற்றும் அவர் ஏன் வந்தார் என்பவற்றைப் பற்றி அதிகமாக நமக்குக் கூறினாலும், நடபடிகள் புத்தகம், அவரது சபையின் வரலாற்று தொடக்கம்பற்றி நமக்குக் கூறினாலும், நிருபங்கள் தாம் கிறிஸ்தவ செய்தியை மாபெரும் விபரமாக நிரப்புகின்றன. கிறிஸ்தவர்கள் எப்படி இருக்க வேண்டும்... மற்றும் என்ன செய்ய வேண்டும்?

ஒரு அறிமுகம்

விளக்கமும் வகைப்பாடும்

“நிருபம்” என்பது ஒரு கடிதமாக உள்ளது. புதிய ஏற்பாட்டில் உள்ள இருபத்தியோரு நிருபங்கள் இரு குழுக்களாகப் பிரிக்கப்பட முடியும். பதிமூன்று நிருபங்கள் பவுலினால் எழுதப்பட்டன: ரோமர், 1 மற்றும் 2 கொரிந்தியர், கலாத்தியர், எபேசியர், பிலிப்பியர், கொலோசெயர், 1 மற்றும் 2 தெசலோனிக்கேயர், 1 மற்றும் 2 தீமோத்தேயு, தீத்து மற்றும் பிலேமோன். இவைகள் பவுலின் நிருபங்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. எட்டு புத்தகங்கள் (இதில் எழுதியவர் யார் என்று அறியப்படாத எபிரெயர் நிருபமும் உள்ளடங்குகிறது) மற்றவர்களால் எழுதப்பட்டன.

பிந்திய குழுவில் உள்ள ஏழு நிருபங்கள் - யாக்கோபு; 1 மற்றும் 2 பேதுரு, 1, 2 மற்றும் 3 யோவான்; மற்றும் யூதா - “பொதுவான நிருபங்கள்” என்றோ அல்லது சிலவேளைகளில் “கத்தோலிக்க நிருபங்கள்” என்றோ அழைக்கப்படுகின்றன. (இந்த கருத்தில் “கத்தோலிக்க” என்ற வார்த்தை, “பொதுவான” அல்லது “உலகளாவிய” என்று அர்த்தப்படுகிறது.) இந்த நிருபங்கள் பொதுவாக, “பொது நிருபங்கள்” என்று அறியப்படுகின்றன, ஏனெனில் இவைகள் பொதுவாக சபைக்கோ, அல்லது சகோதரர்கள் எல்லாருக்குமோ எழுதப்பட்டதாக நினைக்கப்படுகின்றன. இவைகள் குறிப்பிட்ட இடங்களில் இருந்த கிறிஸ்தவர்களுக்கு எழுதப்பட்டதால், இந்தக் குறிப்புப் பெயர் இந்த நிருபங்களுக்குப் பொருத்தமானதாகக் காணப்படுவதில்லை.

பவுலினால் எழுதப்பட்ட நிருபங்கள், D. எட்மன்ட் ஹிய்பெர்ட் அவர்களால் பின்வரும் குழுக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன:

1. இறுதிக் காலத்திற்கானவைகள் (முடிவு காலங்கள் பற்றிய செய்தியைக் கொண்டுள்ளவை) - 1 மற்றும் 2 தெசலோனிக்கேயர்.
2. மீட்புக்கானவைகள் (இரட்சிப்பு பற்றிய செய்தியைக் கொண்டுள்ளவை) - ரோமர், 1 மற்றும் 2 கொரிந்தியர், கலாத்தியர்.
3. கிறிஸ்துவுக்கானவைகள் (சிறை நிருபங்கள்) - எபேசியர், பிலிப்பியர், கொலோசெயர், பிலேமோன்.
4. பிரசங்கத்திற்கானவைகள் (சபையைக் குறித்த செய்தியைக்

சில வேளைகளில், எபிரெயருக்கு எழுதிய நிருபம், பவுலின் நிருபங்களுடன் பட்டியல் இடப்பட்டுள்ளது, ஆனால் எபிரெயருக்கு நிருபத்தைப் பவுல் எழுதினார் என்பது பற்றிப் பலர் சந்தேகப்படுகின்றனர். சிலவேளைகளில் இது பொதுவான நிருபங்களுடன் பட்டியல் இடப்பட்டுள்ளது, ஆனால் இது இவ்விரண்டில் எந்த வகையிலும் நேர்த்தியாகப் பொருந்துவதாகக் காணப்படுவதில்லை.

பண்புகள்

நிருபங்கள் மிகவும் பல்வகைப்படுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, ரோமர் மற்றும் பிலேமோன் ஆகியவை ஒன்று மற்றொன்றில் இருந்து மிகவும் மாறுபட்டுள்ளது. இருப்பினும், புத்தகங்களின் இந்தக் குழுக்கள் பற்றி இன்னும் பொதுவான கூற்றுகள் ஏற்படுத்தப்படக் கூடும்.

புதிய ஏற்பாட்டு நிருபங்கள் நவீன கடிதங்களுடன் ஒப்பிடப்பட முடியும். அவைகள், வழக்கமாக நாம் எழுதும் கடிதங்களில் யாருக்கு யாரால் எழுதப்பட்டன என்று கூறுவது போன்றே எழுதப்பட்ட நிருபங்களாக உள்ளன, மற்றும் அவைகள் பொதுவாக, அனுப்புபவர் மற்றும் பெறுபவர் ஆகிய இருவரைப் பற்றியும் தனிப்பட்ட தகவல்களை உள்ளடக்குகின்றன. அவைகள் தனிப்பட்ட கடிதங்கள் பெரும்பான்மையானவற்றில் இருந்து பல முக்கியமான வழிகளில் வேறுபட்டும் உள்ளன. (1) இந்த நிருபங்கள் பகிர்ந்துகொள்ளப்பட வேண்டியவைகளாக இருந்தன, மற்றும் இவைகள் பொதுவாகப் பரவலாகச் சுற்றுக்கு விடப்பட்டன. (2) இவைகள் மிகவும் ஆழ்ந்தறிவு கொண்ட மற்றும் மிகவும் தீவிரமான நோக்கங்களைக் கொண்டிருந்த, முக்கியமான தலைப்புகளைக் கையாண்டன. (3) இவைகள் பொதுவாக, பெரும் எச்சரிக்கையுடன் எழுதப்பட்டன என்ற மனக்கருத்தைத் தருபவையாகவும் கவனநிறைவான ஒருங்கமைப்பு கொண்டுள்ளதற்குச் சாட்சியம் அடங்கப் பெற்றவையாகவும் உள்ளன.

புதிய ஏற்பாட்டு நிருபங்கள், பல வழிகளில், பழங்கால உலகத்தின் பிற கடிதங்களைப் போன்று உள்ளன:

1. பழங்காலங்களில் கடிதங்கள் பொதுவாக, சொல்வதை எழுதுபவர் ஒருவரிடம் (ஒரு செயலாளர் அல்லது எழுதுபவர்) கூறப்பட்டன. பவுலின் நிருபங்களில் சிலவும் (ஒருவேளை பெரும்பான்மையானவையும்) இவ்வாறே இருந்தன என்பது தெளிவு. (காண்க ரோமர் 16:22.)

2. செயலாளரைக் கொண்டு ஒரு கடிதம் எழுதப்பட்ட பின்பு, அதைக் கூறிய தனிநபரால் அதில் கையெழுத்து இடப்படும். பவுல் இந்த நடைமுறையைப் பின்பற்றினார் என்பது தெளிவு. (காண்க கலாத்தியர் 6:11; 2 தெசலோனிகேயர் 3:17.)

3. கடிதங்கள் எழுதப்பட்ட பின்பு, அவைகளைப் பெற்றுக்கொள்பவர்களுக்குத் தனிநபர்களால் எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. (காண்க பிலிப்பியர் 2:25, 29; எபேசியர் 6:21, 22; கொலோசெயர் 4:7-9.)

4. பழங்காலக் கடிதங்கள், நவீனகாலக் கடிதங்களைப் போன்றே ஒரு குறிப்பிட்ட வடிவைப் பின்பற்றின, அந்த நாட்களில் இருந்த பொதுவான

வடிவம் பவுலினால் தழுவப்பட்டுப் பயன்படுத்தப்பட்டது.²

கடித்ததின் தொடக்கம் பின்வருவனவற்றை உள்ளடக்கிற்று:

- அனுப்புபவரின் பெயர் (ஒரு நிருபத்தின் தொடக்கத்தில் பவுல், தம்முடன் இருந்தவர்களை அடிக்கடி உள்ளடக்கினார் [காண்க 1 கொரிந்தியர் 1:1; 2 கொரிந்தியர் 1:1; பிலிப்பியர் 1:1], ஆனால் அனேகமாக, அவர்கள் உடன் எழுத்தாளர்கள் என்று நினைக்கப்பட வேண்டும் என்று அவர் நோக்கங் கொண்டிருக்கவில்லை எனலாம்).
- பெறுபவரின் (பெறுபவர்களின்) பெயர்(கள்).
- வாழ்த்துக்கள் (கிரேக்க உலகம் “வாழ்த்துக்கள்” என்று அர்த்தப்படும் *charein* என்பதைப் பயன்படுத்துகிறது, பவுல், *charis*, “கிருபை” என்பதைப் பயன்படுத்தினார்).

ஜெபம், நிருபத்தைப் பெற்றுக்கொள்பவரின் நலத்திற்காக ஜெபம் என்பது வழக்கமானதாக இருந்தது. பவுல் பொதுவாக, தமது வாசகர்களின் ஆவிக்குரிய நலத்திற்காக, இப்படிப்பட்ட ஜெபத்தை உள்ளடக்கினார்.

முக்கிய பகுதி

முடிவுப்பகுதி “பிரியாவிடை” மற்றும் சிலவேளைகளில் தேதி. “பிரியாவிடைக்கு” முன்பு அடிக்கடி, வாழ்த்துக்களும் நலத்திற்கான ஒரு விருப்ப வாழ்த்தும் உள்ளடக்கப் பட்டன. பவுல், “பிரியாவிடை” யை பயன்படுத்தவில்லை அல்லது தேதியை உள்ளடக்கவில்லை, ஆனால் அவர் வாழ்த்துக்கள் மற்றும் ஜெபங்கள் அல்லது விருப்ப வாழ்த்துக்களுடன் முடித்தார். “தேவனுடைய சமாதானம் உங்களோடு இருப்பதாக” என்பது பவுலின் நிருபங்களில் பொதுவான ஒரு முடிவாக உள்ளது.

இயல்பு: “அவ்வப்போதைய” பதிவேடுகள்

நிருபங்கள் யாவும் “அவ்வப்போதைய” பதிவேடுகளாக உள்ளன என்பதே அவற்றைக் குறித்து, புதிய ஏற்பாட்டுக் கல்வியாளர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட பிரதான கருத்தாக உள்ளது. அதாவது, ஒவ்வொரு நிருபமும், ஒரு குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பத்தில், ஒரு குறிப்பிட்ட பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்கு அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட தேவையைப் பற்றிப் பேசுவதற்கு உதவி அளிக்க எழுதப்பட்டது. ஆகவே அவற்றைத் தகுந்த வகையில் புரிந்துகொள்வதற்கு, அவைகள் எழுதப்பட்ட சந்தர்ப்பம் பற்றிப் புரிந்துகொள்ள நாம் முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

எழுதியவர், தேதி, நோக்கம், செய்தி

ஒவ்வொரு நிருபத்திற்கும் ஒரு சுருக்கமான தொகுப்புரை பின்தொடருகிறது.³

ரோமர்- இது பவுலினால், மூன்றாவது ஊழியப் பயணத்தின் முடிவில் (கி.பி. 56/57) ரோமாபுரியில் இருந்த சபைக்கு, கொரிந்து நகரில் இருந்து எழுதப்பட்டது. இது மோசேயின் நியாயப்பிரமாணக் கிரியைகளில் இருந்து விலகிய நிலையில் விசுவாசத்தினால் மக்கள் சவிசேஷத்தின் மூலம் இரட்சிக்கப்படுகின்றனர் என்று வலியுறுத்துகிறது. ரோமாபுரியில் இருந்த புறஜாதிக் கிறிஸ்தவர்கள் மற்றும் யூதக்கிறிஸ்தவர்கள் ஆகியோருக்கு இடையில் எழுந்திருந்த பிரச்சனைகளைத்

தீர்த்துவைக்கப் பவுல் இந்த நிருபத்தை எழுதினார்.

1, 2 கொரிந்தியர் - இவை இரண்டும் ஒரு சில மாதங்கள் வித்தியாசத்தில், கொரிந்துவில் இருந்த சபைக்குப் பவுலினால் அனுப்பப்பட்டன. இந்தப் புத்தகங்கள், ரோமருக்கு நிருபத்தை எழுதிய சற்றுக் காலத்திலேயே, மூன்றாவது சவிசேஷப் பயணத்தில் எழுதப்பட்டன (கி.பி. 56). கொரிந்தியருக்கு எழுதிய முதலாவது நிருபம், கொரிந்துவில் இருந்த சபையின் பிரச்சனைகளைத் தீர்த்து வைப்பதற்காக எபேசு நகரில் இருந்து எழுதப்பட்டது. கொரிந்தியருக்கு எழுதிய இரண்டாம் நிருபம், மெக்கதோனியா பகுதியில் இருந்து எழுதப்பட்டது, இது கொரிந்து நகரில் இருந்த வழிவிலகச் செய்வோருக்கு எதிராக பவுலின் அப்போஸ்தலத்துவம் பற்றி ஒரு தற்காப்பு வாதத்தை உள்ளடக்கிற்று.

கலாத்தியர் - இது, பவுல் தமது முதல் ஊழியப் பயணத்தில் நிலைநாட்டியிருந்த, தெற்கு கலாத்தியாவில் இருந்த சபைகளுக்கு, பவுலினால் எழுதப்பட்ட நிருபம் ஆகும் (கி.பி. 48/49). புறஜாதியார் கிறிஸ்தவராவதற்கு முன்னர், அவர்கள் விருத்தசேதனம் செய்து யூதர்கள் ஆக வேண்டும் என்ற போதனையை மறுத்துரைப்பதற்காக அவர்களுக்கு (கலாத்தியருக்கு) இதை எழுதினார்.

எபேசியர் - இது எபேசுவில் இருந்த சபைக்குப் பவுலினால் அவர் ரோமாபுரிச் சிறையில் இருந்தபோது எழுதப்பட்டது (கி.பி. 60-62). கிறிஸ்துவின் மூலமாக சபையில், மனிதகுலம் முழுமையையும் - யூதர்கள் மற்றும் புறஜாதியார் யாவரையும் ஒன்று போல் - இராட்சிக்க தேவன் நித்தியத்தில் இருந்தே கொண்டுள்ள திட்டத்தை, இந்த நிருபத்தில் பவுல் வலியுறுத்தினார். இராட்சிப்பு வாழ்வின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் அதன் பொறுப்புகளைக் கொண்டுவருகிறது என்று அவர் காண்பித்தார்.

பிலிப்பியர் - இது மெக்கதோனியாவின் பிலிப்பி நகரில் இருந்த சபைக்குப் பவுலினால் அவர் ரோமாபுரிச் சிறையில் இருந்தபோது எழுதப்பட்டது (கி.பி. 60-62). சபையின் உறுப்பினர்களுடைய தொடர்ந்த ஆதரவுக்கு நன்றி செலுத்தவும், அவர்கள் விசுவாசத்தில் நிலைத்து இருக்க ஊக்குவிக்கவும் மற்றும் அவர்கள் விசுவாசத்தில் ஒருமைப்பட்டிருக்கும்படி அவர்களை வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்ளவும், இந்த நிருபத்தை அவர் அனுப்பினார்.

கொலோசெயர் - இது ரோமாபுரிச் சிறைச்சாலையில் இருந்து பவுலினால் (கி.பி. 60-62ல்), கொலோசெயில் இருந்த சபைக்கு அனுப்பப்பட்டது. இந்த சகோதரர்களுக்கு எழுதிய இந்த நிருபத்தில் பவுல் - யூதத்துவ மற்றும் புறதெய்வ வணக்கக் கருத்துகள் ஒன்று கலந்த - "கொலோசெயின் சமய எதிர்க்கருத்தை" - இதைச் சிலர் ஏற்றுக்கொண்டிருந்தனர் என்பது தெளிவு - மறுத்துரைப்பதற்காக, கிறிஸ்துவின் ஒப்புயர்வற்ற தன்மையை வலியுறுத்தினார். கொலோசெயருக்கு எழுதப்பட்ட நிருபமும் எபேசியருக்கு எழுதப்பட்ட நிருபமும் பல அம்சங்களில் ஒன்றுபோல் உள்ளன.

1, 2 தெசலோனிக்கேயர் - இது பவுலின் இரண்டாவது ஊழியப்பயணத்தின்போது (கி.பி. 50) கொரிந்து நகரில் இருந்து அவரால் எழுதப்பட்டது. தெசலோனிக்கேயில் இருந்த சபையாரின் விசுவாச நிறைவைப் பாராட்டவும் கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகை பற்றிய கேள்விகளுக்குப் பதில் அளிக்கவும் அவர் இந்த நிருபங்களை எழுதினார். தெசலோனிக்கேயருக்கு எழுதிய முதல் நிருபம், கிறிஸ்து "இரவிலே திருடன் வருகிறவிதமாய்" வருவார்

என்று போதிக்கிறது. தெசலோனிக்கேயருக்கு எழுதிய இரண்டாம் நிருபம், இது “கேட்டின் மகனாகிய பாவமனுஷன்” வெளியாக்கப்பட்ட பின்பு நடைபெறும் என்று கூறுகிறது.

1, 2 தீமோத்தேயு - இவைகள் பவுலின் நண்பரும் ஒரு இளம் உடன் ஊழியருமான தீமோத்தேயு என்பவருக்குப் பவுலினால் எழுதப்பட்டது. தீமோத்தேயுவுக்கு எழுதிய முதல் நிருபம், பவுலின் முதல் சிறையிருப்பிற்குப் பின்பு மெக்கெதோனியாவில் இருந்து எழுதப்பட்டது (கி.பி. 63). தீமோத்தேயுவுக்கு எழுதிய இரண்டாம் நிருபம் ரோமாபுரியிலிருந்து (கி.பி. 66) அவரது இரண்டாம் சிறையிருப்பின் போது மற்றும் அவரது மரணத்திற்குச் சற்றுக்காலம் முன்னதாக எழுதப்பட்டது. இந்த நிருபங்கள் இரண்டுமே பொதுவில் சபையின் ஊழியம் பற்றியும் குறிப்பாக சவிசேஷ ஊழியரின் பணிப்பொறுப்பு பற்றியும் எடுத்துரைக்கின்றன.

தீத்து - இது பவுலின் முதலாம் சிறையிருப்பிற்குப் பின்னர், ஆனால் அவரது இரண்டாம் சிறையிருப்பிற்கு முன்னர், கொரிந்து நகரில் இருந்து அவரால் எழுதப்பட்டது (கி.பி. 63). பவுல் தமது உடன் ஊழியக்காரரான தீத்துவுக்கு இதை எழுதினார், அந்த வேளையில் தீத்து கிரேத்தாத் தீவில் ஊழியம் செய்துகொண்டிருந்தார், அவர் செய்யும்படி, பவுல் விட்டுவந்திருந்த ஊழியத்தில் தீத்துவுக்கு உதவி செய்யவே இது எழுதப்பட்டது.

பிலேமோன் - இது, பவுல் ரோமாபுரிச் சிறைச்சாலையில் இருக்கையில் (கி.பி. 60-62), கொலோசே நகரின் பார்வைக்கு உட்பட்ட தூரத்தில் குடியிருந்த பிலேமோனுக்கும் அவரது வீட்டில் கூடிவந்த சபைக்கும், பவுலினால் எழுதப்பட்டது. பிலேமோனிடம் இருந்து ஓடிச்சென்ற அடிமையும், அப்போது கிறிஸ்தவராக ஆகியிருந்தவருமான ஒநேசிமுவைத் திரும்பச் சேர்த்துக்கொள்ளும்படி பிலேமோனைத் பவுல் ஊக்குவித்தார். பிலேமோன், ஒநேசிமுவை ஒரு அடிமையாக அல்ல, ஆனால் அன்பான சகோதரனாக ஏற்றுக்கொள்ளும்படி பவுல் தூண்டினார். இந்த நிருபம், கொலோசேயருக்கு எழுதிய நிருபத்தின் அதே வேளையில் எழுதி அனுப்பப்பட்டது என்பது தெளிவு.

எபிரெயர் - இது பெயர் அறியப்படாத ஒருவரால் எழுதப்பட்டது, இது கிறிஸ்தவர்களின் ஒரு குழுவிற் - இவர்கள் யூதகிறிஸ்தவர்களாக இருந்தனர் என்று வாரம்பரியமாக நம்பப்பட்டுள்ளது - அவர்கள் விலகிச் சென்றுவிடும் அபாயத்தில் இருந்தனர். இதனை எழுதியவர் (பவுல் இதை எழுதினார் என்பதைச் சந்தேகிக்கக் காரணங்கள் இருந்தாலும், இதை எழுதியவர் பவுலாக இருக்கலாம்), அவர்கள் விசுவாசத்தில் நிலைத்திருக்கும்படி அவர்களை ஊக்குவித்தார். கிறிஸ்து மற்றும் அவரது புதிய உடன்படிக்கை பற்றிய ஒவ்வொரு விஷயமும், பழைய உடன்படிக்கை மற்றும் பிரமாணத்துடன் தொடர்புடைய ஒவ்வொரு விஷயத்தைக் காட்டிலும் மேன்மையாக உள்ளது என்று அவர் வலியுறுத்தினார்.

யாக்கோபு - இது இயேசுவின் சகோதரரும் எருசலேமில் இருந்த சபையின் ஒரு நடத்துனருமான யாக்கோபுவினால் எழுதப்பட்டது. இந்த நிருபம் ரோமப் பேரரசு முழுவதிலும் இருந்த கிறிஸ்தவர்கள் (கி.பி. 49) தங்கள் விசுவாசத்தைச் செயல்பாட்டில் காண்பிக்கும்படி ஊக்குவிக்க எழுதப்பட்டது.

1, 2 பேதுரு - இவைகள் அப்போஸ்தலரான பேதுருவினால் அனேகமாக

ரோமாபுரியில் இருந்து எழுதப்பட்டது. 1 பேதுரு எழுதப்பட்ட காலம் கி.பி. 63 ஆக இருக்கலாம், மற்றும் 2 பேதுரு கி.பி. 64-68ல் எழுதப்பட்டிருக்கலாம். இந்த நிருபங்கள், உபத்திரவம் (1 பேதுருவில் கலந்துரையாடப்பட்டுள்ளது) மற்றும் கள்ளப்போதகர்கள் (2 பேதுருவில் உரைக்கப்பட்டுள்ளது) மத்தியிலும் விசுவாசத்தில் நிலைத்திருக்கும்படி சிறிய ஆசிரிய பகுதியில் இருந்த சபைகளை ஊக்குவிக்கும்படி எழுதப்பட்டன.

1, 2, 3 யோவான் - இவைகள் அப்போஸ்தலரான யோவானால் அனேகமாக எபேசு நகரில் இருந்து (கி.பி. 85 மற்றும் 95 க்கு இடையில்) எழுதப்பட்டிருக்கலாம். யோவான் எழுதிய முதல் நிருபம், தேவ நம்பிக்கையற்ற முதற்கால வடிவம் ஒன்றை எதிர்த்து நிற்க வேண்டியிருந்த, கிறிஸ்தவர்கள் அல்லது சபைகளின் ஒரு குழுவின்ருக்கு எழுதப்பட்டது என்பது தெளிவு, என்னில் இந்த நிருபம், இயேசு உண்மையாகவே மாம்சத்தில் இருந்தார் என்றும் கிறிஸ்தவர்கள் தேவனைப் பிரியப்படுத்த வேண்டும் என்றால் பாவத்தில் தொடர்ந்து நிற்க இயலாது என்றும் வலியுறுத்துகிறது. 2 மற்றும் 3 யோவான் நிருபங்கள் சிறியவையாக, தனிப்பட்ட நிருபங்களாக உள்ளன. யோவான் எழுதிய இரண்டாம் நிருபம், “தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவளுமாகிய அம்மாளுக்கும் அவளுடைய பிள்ளைகளுக்கும்” (வசனம் 1) கள்ளப் போதகர்களுக்கு எதிராக, விசேஷமாக இயேசுகிறிஸ்து மாம்சத்தில் வந்தார் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளாதவர்களுக்கு எதிராக அவர்களை எச்சரிக்க எழுதப்பட்டது. யோவான் எழுதிய மூன்றாவது நிருபம், காயு என்பவருக்கு எழுதப்பட்டது (வசனம் 1), இது யோவானின் வாழ்த்தை காயுவுக்கு அனுப்பவும் விசுவாசம் நிறைந்த கிறிஸ்தவ சவிசேஷ ஊழியர்களுக்கு உபசரிப்பைக் காண்பிக்கும்படி ஊக்குவிக்கவும் எழுதப்பட்டது.

யூதா - இது இயேசுவின் சகோதரரான யூதாவினால் (கி.பி. 60களில் அல்லது 70களில்) எழுதப்பட்டது. இந்த நிருபம், கள்ளப்போதகர்களுக்கு எதிராகக் கிறிஸ்தவர்களை எச்சரிக்கும்படியும் (2 பேதுரு நிருபத்தில் பேசப்பட்டவற்றைப் போன்றவை) அவர்கள் “விசுவாசத்திற்காக தைரியமாய்ப் போராடவேண்டுமென்று” அவர்களை வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்வதற்காகவும் (வசனம் 3) எழுதப்பட்டது.

நிருபங்களுக்கு விளக்கம் அளித்தல்

புதிய ஏற்பாட்டில் உள்ள இந்தப் பெரிய பிரிவிற்கு ஒருவர் எவ்வாறு விளக்கம் அளிக்க வேண்டும்?

நான்கு யூகங்கள்

விளக்கம் அளித்தலை நாம் நான்கு யூகங்களுடன் அணுகலாம்.

யூகம் 1: நிருபங்களில் நாம் வாசிப்பவற்றில் அதிகமானவை இன்றைய நாட்களின் கிறிஸ்தவர்களுக்கு நடைமுறைப்படுகிறது. ஏன்? ஏனென்றால் இந்தப் புத்தகங்களில் எழுதப்பட்ட அறிவுறுத்துதல்கள், கிறிஸ்தவர்களுக்கும் சபைகளுக்கும் உரைக்கப்பட்டன - மற்றும் நாம் இன்றைய நாட்களில் சபையில் உள்ள கிறிஸ்தவர்களாக இருக்கிறோம். பல அம்சங்களில் நாம், தொடக்ககாலக் கிறிஸ்தவர்கள் எதிர்கொண்ட அதே சூழ்நிலைகளில் இருக்கிறோம். ஆகவே, நிருபங்களில் உள்ளவற்றில் அதிகமான பாடக்கருத்துகளுக்கு விளக்கம்

தேவைப்படுவதில்லை; அதற்கு நடைமுறைப்படுத்துதல் மாத்திரமே தேவைப்படுகிறது! இருப்பினும், இந்த ஆலோசனையானது, நிருபங்களில் காணப்படும் ஒவ்வொரு விஷயத்தைப் பொறுத்தமட்டிலும் ஏற்புடையதாக இருப்பதில்லை. அங்கு காணப்படும் சில பாடங்கள், அதன் முதல் வாசர்களுக்கு நடைமுறைப்பட்டது போன்று நேரடியாக நமக்கு நடைமுறைப்படுவதில்லை.

யூகம் 2: நிருபங்கள் யாவும் ஏவுதல் பெற்றவையாகவும் தேவனால் ஏவுதல் பெற்ற மனிதர்களிடம் இருந்தது வந்தவையாகவும் உள்ளன. இந்தப் பாடங்களில் நாம், சபைசட்டம் அல்லது ஏவுதல் ஆகியவற்றைக் குறித்து அக்கறை கொள்வதில்லை. புதிய ஏற்பாட்டு சட்டத்தை நாம் உள்ளது உள்ளபடியே ஏற்றுக்கொள்கிறோம், மற்றும் நாம், நிருபங்களை ஏவுதல் பெற்றவையாகவும் அதிகாரம் உள்ளவையாகவும் ஏற்றுக்கொள்கிறோம்.

யூகம் 3: நிருபங்கள் ஒன்று மற்றொன்றிற்கு (அல்லது தங்களிலேயே) முரண்பட்டு நிற்பதில்லை. நிருபங்கள் ஏவப்பட்டவையாக உள்ளன என்றால் இது அவசியமாகவே உண்மையாக இருக்கிறது என்று நாம் நம்புகிறோம். ஆகவே, நிருபங்கள் ஒவ்வொன்றையும் அதன் சொந்த சந்தர்ப்பப்பொருளில் நாம் படிப்பது அவசியமாக இருக்கும் அதேவேளையில், அவற்றை வேதாகமம் முழுமைக்குமான (விசேஷமாக புதிய ஏற்பாட்டிற்கான) சந்தர்ப்பப் பொருளிலும் நாம் படிக்க வேண்டும். இந்தக் காரணத்தினால் நாம், யாக்கோபும் பவுலும் அல்லது பவுலும் பேதுருவும் நேரெதிரான உபதேசங்களை போதித்தனர் என்று முடிவு செய்யும் எந்த நிலைப்பாட்டையும் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை.

யூகம் 4: நிருபங்கள் "அவ்வப்போதானவைகளாக" - அதாவது, ஒவ்வொரு நிருபமும் ஒரு குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பத்தினால் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்ட குறிப்பிட்ட தேவைகளைச் சந்திக்க எழுதப்பட்டன என்று - இருக்கையில், அவைகள் சபைக்கான தேவனுடைய வடிவமைப்பைக் கண்டு பிடிக்க நமக்கு உதவுவதிலும் மதிப்புள்ளவையாக உள்ளன. ஏவுதல் பெற்ற எழுத்தாளர்கள், சபைகள் (மற்றும் கிறிஸ்தவர்கள்) எவற்றைச் சரியாகச் செய்துகொண்டிருந்தனர் மற்றும் அவர்கள் எவற்றைத் தவறாகச் செய்துகொண்டிருந்தனர் என்பதை, தவறில்லாத வடிவமைப்பின் அடிப்படையில் கூறினர். நிருபங்களைக் கவனமாக வாசிப்பதன் மூலம், நாம் அந்த வடிவமைப்பைப் பற்றி அதிகமாக அறிய முடியும்.

விளக்க ஆய்வுரை: வசனப்பகுதி அர்த்தப்படுத்துவது என்ன என்பதைக் கண்டுபிடித்தல்

வசனப்பகுதி அதன் முதல் வாசர்களுக்கு அர்த்தப்படுத்தியது என்ன என்பதைக் கண்டுபிடித்தல் விளக்கம் அளித்தலின் முதல் பணிப்பொறுப்பாக உள்ளது. நிருபங்களுக்கு இதைச் செய்ய இரண்டு படிநிலைகள் தேவைப்படுகின்றன.

முதலாவது நாம், எழுத்தாளர் உரைத்த சூழ்நிலையைப் புரிந்துகொள்ள நாட வேண்டும். நிருபங்கள் குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைகளில், "அந்த சந்தர்ப்பத்திற்கான" பதிவேடுகளாக, குறிப்பிட்ட பிரச்சனைகள் மீது கவனம் குவித்து எழுதப்பட்டன. ஒரு நிருபத்தைப் புரிந்துகொள்வதற்கு நாம், அது எழுதப்படக் காரணமான சந்தர்ப்பம் பற்றிய சில முடிவை அடைய நம்மால் மிகச்சிறந்தவற்றைச் செய்ய வேண்டும்.

எழுத்தாளரின் மற்றும் முதல் வாசகர்களின் சூழ்நிலையைப் புரிந்துகொள்ளுதல் சுலபமானதாக இல்லாதிருக்கலாம். நிருபங்களை வாசித்தல் என்பது, தொலைபேசி உரையாடலின் ஒரு முனையைக் கவனித்தல் போன்றதாக உள்ளது.⁴ உரையாடலின் ஒரு பகுதியைக் கேட்பதன் மூலம் நாம், மற்ற முனையில் கூறப்பட்டது என்ன என்பதை உருவகப்படுத்த முடியலாம் அல்லது முடியாமல் போகலாம். அதுபோன்றே, ஒரு நிருபத்தை வாசிப்பதன் மூலமாக நாம், எப்போதுமே நமது முடிவுகள் மிகச்சரியானவைகளாக உள்ளன என்று நிச்சயிக்க இயலாது என்றாலும், வாசகர்களின் சூழ்நிலையைப் பற்றிய நல்ல ஒரு கருத்தைப் பெற முடியும்.

நிருபம் எழுதப்பட்ட வரலாற்றுச் சூழல்களை நாம் எவ்வாறு கண்டுபிடிக்க முடியும்? இதைத் தொடங்குவதற்கு நாம், நிருபத்தை வாசித்து மறுபடியும் ஒரே அமர்வில் வாசிக்க வேண்டும். அந்த நிருபம் எழுதும்படி தூண்டிய சூழ்நிலைகளைப் பற்றி நியாயமான முடிவுகள் எவ்வாறு அடையப்படக் கூடும் என்று நம்மையை நாம் கேட்க வேண்டும். பின்பு, நமது சொந்த முடிவுகளை அடைய நம்மால் இயன்ற அளவு மிகச்சிறப்பாகச் செயல்பட்டுள்ள நிலையில், மற்ற ஆதாரமூலங்களைக் கண்ணோக்குவதன் மூலம் நமது கண்ணோக்குகளை ஆய்வு செய்யும் வேளையாக உள்ளது.

இரண்டாவது, எழுத்தாளர் தமது அக்கறைக்குரிய குறிப்பிட்ட விஷயத்தைக் கையாளும் வழியை நாம் பகுத்தாய்வு செய்ய முடியும். ஃபீ மற்றும் ஸ்டுவர்ட் ஆகியோர் கூறியபடி, இந்தப் பணிக்கு நாம் “பத்திகளைச் சிந்தித்தல்” தேவைப்படுகிறது.⁵ தனியான வசனம் ஒன்று படிக்கப்படுகையில், அதன் எழுத்தாளர் உரைத்த பிரச்சனைக்கு அவரது தீர்வை வெளிப்படுத்தும் என்ற அவசியம் இருப்பதில்லை. மாறாக நாம், முழுப்புத்தகத்தின் வடிவமைப்பைப் பற்றி, எழுத்தாளரின் நோக்கம் நிறைவேற்றப்படும்வரையிலும் அவரது சிந்தனை ஓட்டவரிகள் ஒரு கருத்தில் இருந்து மற்றொரு கருத்திற்கு எவ்வாறு நகருகின்றன என்பது பற்றி ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டும். நிருபத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு வசனத்திற்கும், அதன் சந்தர்ப்பப்பொருளில் - எழுத்தாளரின் குறிக்கோளாகவும் முற்றான விவாதமாகவும் உள்ள சந்தர்ப்பப் பொருளில் - விளக்கம் அளிக்கப்படுவது அவசியமாக உள்ளது.

நம்மால் இயன்ற அளவு மிகச்சிறப்பாகச் செயல்பட்ட பின்பும்கூட, சில வசனப்பகுதிகளுக்கு விளக்கம் அளித்தலைக் கடினமானதாக நாம் காணலாம். அப்படிப்பட்ட “பிரச்சனைக்குரிய வசனப்பகுதிகள்” பற்றி நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்? ஃபீ மற்றும் ஸ்டுவர்ட் அவர்களால் அளிக்கப்பட்ட பின்வரும் மூன்று ஆலோசனைகள் தகுதியானவையாக உள்ளன:

1. பல விஷயங்களில் நேர்மையாகக் கூறுவதென்றால், வசனப்பகுதி நமக்கு எழுதப்பட்டிருக்கவில்லை என்ற காரணத்தினாலேயே, நமக்கு மிகவும் கடினமானதாக உள்ளது. அதாவது, ஏவுதல் பெற்ற எழுத்தாளர் தமது வாசகர்களின் பகுதி மீது பெருமளவு யூகம் செய்யும் அளவுக்கு, எழுத்தாளரும் அவரது தோற்றகால வாசகர்களும் ஒரேவிதமான அலைநீளத்தில் இருந்தனர். [அவர்கள் அறிந்த யாவற்றையும் நாம் அறிவதில்லை என்பதால், வசனப்பகுதியானது அவர்களுக்கு இருந்த அளவுக்கு எளிமையாக தெளிவானதாக நமக்கு இருப்பதில்லை.]

2. மதிப்புமிக்க பல விபரங்களுக்கு உறுதிப்பாடின்மை இருந்தாலும், ஒரு வசனப்பகுதி பற்றி நிச்சயமாகக் கூறப்படக் கூடியது என்ன என்று கேட்கவும் மற்றும் வெறுமனே சாத்தியமாக இருப்பதும் ஆனால் நிச்சயமற்றதுமாக இருப்பது என்ன என்று கேட்கவும் கற்றுக்கொள்ளுதல் நமக்கு அவசியமாக உள்ளது. [1 கொரிந்தியர் 15:29ல் “மரித்தோர்களுக்காக ஞானஸ்நானம்” என்பதைப் பொறுத்த மட்டில், “மக்கள் மரித்தோர்களுக்காக ஞானஸ்நானம் பெற்றனர்” என்று நாம் கூற முடியும், ஆனால் “மரித்தோருக்காக ஞானஸ்நானம் பெறுதல் வேதவசனத்தில் போதிக்கப்பட்ட நடைமுறையாக உள்ளது” என்று நாம் கூற இயலாது.]
3. இன்னமும், முன்பே கருத்துத் தெரிவிக்கப்பட்டபடி, விபரங்கள் சிலவற்றைப் பற்றி நாம் முழுநிச்சயமான கருத்துக்களைக் கொண்டிராவிட்டாலும், முழுவசனப் பகுதியின் கருத்து, வழக்கமாக இன்னும் நமது பார்வைக்குள்ளேயே இருக்கிறது. [“மரித்தோருக்காக ஞானஸ்நானம் பெறுதல்” என்பதன் அர்த்தம் பற்றிய ஒவ்வொன்றையும் நாம் புரிந்துகொள்ள முடியாதிருந்தாலும், இந்த நடைமுறையைப் பற்றிப் பவுல் குறிப்பிட்டதற்கான காரணத்தையும் இதை 1 கொரிந்தியர் 15ல் அவர் எவ்வாறு பயன்படுத்தினார் என்பதையும் நாம் புரிந்துகொள்ள முடியும்.].]

வசனவிளக்கம் உரைத்தல்: வசனப்பகுதி நமக்கு அர்த்தப்படுத்துவது என்ன என்று கேட்டல்

ஒரு வசனப்பகுதி அதன் தோற்றகால கேட்பாளர்களுக்கு அர்த்தப்படுத்தியது என்ன என்று நாம் தீர்மானித்தபின்பு, அது இன்றைய நாட்களின் வாசகர்களுக்கு அர்த்தப்படுத்துவது என்ன என்பதற்கு நமது கவனத்தை நாம் திருப்ப வேண்டும். இன்றைய நாட்களின் உலகத்திற்கு இந்த நிருபத்தை நடைமுறைப்படுத்துதல் பற்றிக் கூறப்படக்கூடிய ஆலோசனைகள் யாவை?

முதலாவது நாம், வசனப்பகுதியின் எளியபோதனையையும் தெளிவான அர்த்தத்தையும் கண்ணோக்க வேண்டும். இன்றைய நாட்களில் உள்ள எந்த சபையும் மிகச்சரியாக, பவுல் நிருபம் எழுதிய ரோமாபுரி சபையைப் போன்று இருப்பதில்லை; ரோமாபுரியில் இருந்த கிறிஸ்தவர்கள் எதிர்கொண்ட அதே சோதனைகளை மிகச்சரியாக இன்றைய நாட்களில் உள்ள கிறிஸ்தவர்கள் எதிர்கொள்வதும் இல்லை. இருப்பினும் அவர்களுக்குப் பவுல் கூறிய - “நீங்கள் இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்கு ஒத்த வேஷந்தரியாமல், ... மறுபுறமாகுங்கள்” (ரோமர் 12:2) - என்ற வார்த்தைகள் நமக்கு நேரடியாக நடைமுறைப்படுகின்றன.

விளக்கம் அளித்தலின் இதே கொள்கையானது நிருபங்களில் காணப்படும் இறையியல் சத்தியங்களைப் படிப்பதிலும் பயன்படுத்தப்பட முடியும். யோவான், “தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார்” என்று எழுதியபோது (1 யோவான் 4:8), அவர் தாம் எந்த சபைக்கு எழுதினாரோ அந்த சபை(கள்)யின் குறிப்பிட்ட ஒரு பிரச்சனையைக் கையாண்டார்; ஆனால் “தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார்” என்பது, ஒவ்வொரு சூழ்நிலைக்கும் ஒவ்வொரு காலத்திற்கும் உண்மையானதாகவே உள்ளது. “எல்லாரும் பாவஞ்செய்து” (ரோமர் 3:23)

மற்றும் “பாவத்தின் சம்பளம் மரணம்” (ரோமர் 6:23) போன்ற சத்தியங்கள் குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பப்பொருள்களில் காணப்படுகின்றன, ஆனால் அவைகள் எல்லாக் காலங்களிலும் இடங்களிலும் நடைமுறைப்படுகின்றன. கடினமான வசனப்பகுதிகளைக் கையாளுவதில் நாம், அறியப்படக்கூடியவை மற்றும் நமது சொந்த சூழ்நிலைகளில் நடைமுறைப்படக் கூடியவை மீது கவனம் குவிக்க வேண்டும்.

இரண்டாவது நாம், நிருபங்கள் உட்பட வேதாகமத்தின் ஒவ்வொரு பாகத்திற்கும், முழுமையான வகையில் வேதாகமத்தின் போதனையின் வெளிச்சத்தில் விளக்கம் அளிக்கப்பட வேண்டும் என்பதை உணர்ந்தறிய வேண்டும். வேதவாக்கியங்கள் யாவும் ஏவப்பட்டவைகளாக இருப்பதால், வேதாகமத்தின் ஒரு பகுதியில் காணப்படும் சத்தியம், வேறொரு பகுதியில் காணப்படும் சத்தியத்திற்கும் நேரெதிராக இருப்பதில்லை. எடுத்துக்காட்டாக, நாம் விசுவாசத்தினால் இரட்சிக்கப்படுகிறோம் என்று பவுல் கூறுகையில் (எபேசியர் 2:8, 9) அவர் போதித்த விஷயம், நாம் விசுவாசத்தினால் மாத்திரம் நீதிமான்சுகள் ஆக்கப்படுவதில்லை என்று யாக்கோபு கூறுகையில் (யாக்கோபு 2:24) அவர் போதித்த விஷயத்திற்கு நேரெதிராவதில்லை. பிரச்சனைக்குரிய வசனப்பகுதி எதுவும், வேதாகமத்தின் வேறொரு இடத்தில் தெளிவாகப் போதிக்கும் போதனைக்கு நேரெதிரானதாக இருக்கும் வகையில் நடைமுறைப்படுத்தப்படக் கூடாது.

மூன்றாவது, முதல் நூற்றாண்டு நிபந்தனைகளில் சிலவற்றை இன்றைய நாட்களில் நடைமுறைப்படுத்தும் வழியை, கலாச்சார வேறுபாடுகள் பாதிக்கின்றன என்பதை நாம் உணர்ந்தறிய வேண்டும். 1 கொரிந்தியர் 11ம் அதிகாரத்தின்படி, தீர்க்கதரிசனம் உரைக்கப்படும்போது அல்லது ஐயபிக்கும்போது, பெண்கள் தங்கள் தலைகளுக்கு முக்காடிட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளப் பட்டனர். நவீன கலாச்சாரங்கள் மாறுபட்டிருப்பதாலும் முதல் நூற்றாண்டு கொரிந்துவில் பெண்கள் முக்காடிட்டுக் கொள்ளாதல் எதை அர்த்தப்படுத்தியது என்பது இனியும் குறிப்பிட்ட நிபந்தனையாக இல்லை என்பதாலும், ஆராதனையில் பெண்கள் தங்கள் தலைகளை மூடிக்கொள்ள வேண்டும் என்பது இனியும் நடைமுறைப்படுவதில்லை என்று இன்றைய நாட்களின் பெரும்பான்மையான விளக்கவுரையாளர்கள் நம்புகின்றனர். இருப்பினும் இந்தக் கட்டளைக்குப் பின்னால் உள்ள கொள்கை - “ஸ்திரீக்குப் புருஷன் தலையாயிருக்கிறானென்றும்” என்பது (1 கொரிந்தியர் 11:3) - எல்லாக்கலாச்சாரங்களுக்கும் எல்லா காலத்திற்கும் உண்மையானதாகவே நிலைத்துள்ளது.

நான்காவது நாம், சிலவேளைகளில் நிருபங்களில் தரப்பட்டுள்ள அறிவுறுத்துதல்கள் இன்றைய நாட்களில் கிறிஸ்தவர்களுக்கு நேரடியாக நடைமுறைப்படுகின்றன என்பதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். நமது சூழ்நிலைகள், இந்த நிருபங்கள் எழுதப்பட்ட முதல் நூற்றாண்டுக் கிறிஸ்தவர்களின் சூழ்நிலைகளில் இருந்து மாறுபட்டு இருப்பினும், இது உண்மையாகவே உள்ளது. ஃபீ மற்றும் ஸ்டுவர்ட் ஆகியோர், “ஓப்பிடப்படக்கூடிய குறிப்புகளை (அதாவது ஒன்றுபோன்ற குறிப்பான வாழ்வின் சூழ்நிலைகளை) முதல் நூற்றாண்டின் கேட்பாளர்களுடன் நாம் பகிர்ந்துகொள்ளும் போதெல்லாம், தேவனுடைய வார்த்தை அவர்களுக்கு

எவ்வாறு இருந்ததோ அதேபோன்றே நமக்கும் இருக்கிறது” என்று எழுதினர்.⁹

ஐந்தாவது, வசனப்பகுதிகள் புரிந்துகொள்வதற்குக் கடினமானவைகளாக இருக்கும்போது, கொள்கையில் பிடிவாதமாக இருத்தலை நாம் தவிர்ப்பது அவசியம். நமது சொந்த முடிவுகளை நாம் தற்காலிகமாக மாத்திரம் பற்றிக்கொண்டு மற்ற முடிவுகளை அடைந்தவர்களை தயாள உணர்வுடன் கையாள வேண்டும்.

ஒரு உதாரணம்: ரோமர் 14

நிருபங்களில் இருந்து ஒரு வசனப்பகுதிக்கு நாம் எவ்வாறு விளக்கம் அளிக்கலாம் என்பதை நாம் விவரிப்போம். உதாரணம் என்ற வகையில், நாம் ரோமர் 14ம் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவோம்.

ரோமர் 14:1-15:13 வரையிலான வசனப்பகுதியானது, இரு குழுவினரைப் பற்றிப் பேசுகிறது: மாம்சம் உண்ணுதலை நம்பியிராத (மற்ற விஷயங்களையும் தடை செய்தனர் என்பது தெளிவு) ஒரு “பலவீனமான” குழு மற்றும் மாம்சம் உண்ணுதல் சரியே என்று நினைத்த ஒரு “பலமான” குழு. அனேகமாக, “பலவீனமான” குழு என்பது, உள்ளூர் சபையில் இருந்த யூதக்கிறிஸ்தவர்களுடன் சம்பந்தப்பட்டிருக்க வேண்டும், அதே வேளையில் “பலமான” குழு என்பது புறஜாதிக்கிறிஸ்தவர்களைக் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும்.

இந்தக் குழுக்கள் “பலவீனமானது” மற்றும் “பலமானது” என்று அழைக்கப்பட்டது ஏன்? ஒருவேளை, “பலமுள்ள” குழுவினர் சவிசேஷத்தையும் தனிநபருக்கு அது கொண்டுவரும் சுயாதீனத்தையும் நன்கு புரிந்துகொண்டிருக்கலாம்; “பலவீனமான” குழுவினர் சவிசேஷத்தை நன்கு புரிந்துகொள்ளாது இருந்திருக்கலாம். இந்த வழக்கின் விளைவாக “பலமுள்ள” குழுவினர் “பலவீனமான” குழுவினரை இழிவுபடுத்தி இருக்கையில், “பலவீனமான” குழுவினர் “பலமுள்ள” குழுவினரை நியாயந்தீர்த்து (மற்றும் கண்டனம் செய்து) இருக்கலாம்.

“பலமுள்ள” குழுவினர் இந்த விஷயத்தில் சரியாக இருந்தனர்; “பலவீனமான” குழுவினர் தவறானவர்களாக இருந்தனர் என்பதைப் பவுல் தெளிவாக்கினார். இருப்பினும் பலமுள்ள குழுவில் இருந்தவர்கள் சரியானவர்களாக இருந்தபோதிலும், அவர்கள் தங்கள் பலவீனமான சகோதரர்கள் தங்கள் ஆத்துமாக்களை இழந்துபோகக் காரணமாகும் எதையும் செய்யக்கூடாது என்று அவர் கூறினார். (பின்வருவதே அக்கறைக்குரிய விஷயமாக இருந்தது: “பலவீனமான” குழுவினர் குற்றப்படுத்தப் படக்கூடாது என்பது மாத்திரமல்ல, ஆனால் உண்மையில் அவர்கள், “பலமுள்ள” குழுவினரின் செயல்களினால் தங்கள் ஆத்துமாக்களை இழந்துபோய்விடக்கூடாது.)

இத்துடன் கூடுதலாகப் பவுல், ஒவ்வொரு குழுவும் மற்ற குழுவை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று கூறினார். ரோமர் 14:3ம் வசனம், “புசிக்கிறவன் புசியாதிருக்கிறவனை அற்பமாயெண்ணாதிருப்பானாக; புசியாதிருக்கிறவனும் புசிக்கிறவனைக் குற்றவாளியாகத் தீர்க்காதிருப்பானாக; தேவன் அவனை ஏற்றுக்கொண்டாரே” என்று கூறுகிறது. உணவும் பானமும் அல்ல, ஆனால் பரஸ்பரம் பக்திவிருத்தி ஊட்டுதலே கிறிஸ்தவத்தில் முக்கியமானதாக உள்ளது என்று பவுல் போதித்தார் (ரோமர் 14:17-19). சமாதானத்தை ஏற்படுத்துதல் என்பது கிறிஸ்தவர்கள் எல்லாவற்றையும் பொதுவில் கொண்டிருத்தலை

வலியுறுத்துகிறது என்று பவுல் கூறினார்.

கடைசியாகப் பவுல், “பலவீனமான” குழுவினர், மாம்சம் உண்ணுதலை (அது சரியாக இருந்தது என்றாலும்) தவறானதாகக் கண்ணோக்கினால், அது அவர்களுக்குத் தவறானதாகவே இருக்கும், மற்றும் அவர்கள் அதைச் செய்யக்கூடாது என்று போதித்தார். அவர்கள் தங்கள் சொந்த மனச்சாட்சிக்கு எதிராகச் செல்லுதல் பாவமாக இருந்தது.

வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதென்றால், பவுல் பின்வருபவற்றைப் போதித்தார்: (1) ஒருவருக்கொருவர் ஏற்றுக்கொள்ளுதல், (2) தனிப்பட்ட வகையில் சகிப்புத்தன்மை, (3) பரஸ்பரம் பக்திவிருத்தி ஊட்டுதல் மற்றும் (4) உள்ளான இணக்கம். இந்தக் கொள்கைகள், ரோமாபுரியில் இருந்த முதல் நூற்றாண்டு சபையில் “மாம்சம் உண்ணுதல்” பற்றிய பிரச்சனைக்குத் தீர்வை அளித்தது.

இவ்வசனப்பகுதியை இன்றைய நாட்களில் உள்ள கிறிஸ்தவர்கள் எவ்வாறு நடைமுறைப்படுத்தக்கூடும்? இன்றைய நாட்களில் சபையில் இதற்கு இணைவுகள் உள்ளனவா? ஒரு உள்ளூர் சபையில், சில விஷயங்கள் தவறானவை என்று நம்பும் ஒரு குழுவும், அவை சரியானவை என்று நம்பும் ஒரு குழுவும் என இருகுழுக்கள் நிலவ முடியுமா? அப்படி என்றால், அவர்கள் என்ன செய்ய வேண்டும்? மாம்சம் உண்ணுதல் என்பதற்குச் சமமானதை உள்ளடக்கும் கேள்வி இருக்கும் என்றால் (அதாவது, கேள்வியில் உள்ள நடைமுறை தன்னில் தவறானதல்ல என்பதற்கு நாம் வேதாகம ரீதியான உறுதிப்பாட்டைக் கொண்டிருந்தால்), அப்போது சபையானது பவுலின் ஏவுதல் பெற்ற தீர்வை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். (1) ஒருவருக்கொருவர் ஏற்றுக்கொள்ளுதல்: வழக்கில் உள்ள ஒவ்வொரு பகுதியினரும் மற்ற பகுதியில் உள்ளவர்களை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். (2) தனிப்பட்ட வகையில் சகிப்புத்தன்மை: பிரச்சனையில் “பலமுள்ள பகுதியில்” இருப்பவர்கள், வழக்கில் உள்ள அந்த நடைமுறையில் ஈடுபடுவதினால் தங்கள் சகோதரர்களின் ஆத்துமாக்களை இடறலுக்கு உள்ளாக்கினால், அவர் அதைச் செய்வதற்கான தங்கள் உரிமையை விட்டுக்கொடுக்க வேண்டும். (3) பரஸ்பரம் பக்திவிருத்தி ஊட்டுதல்: இரு தரப்பினரும் - சொல்லப்போனால், சபையில் உள்ள ஒவ்வொருவரும் - ஐக்கியத்தை வலியுறுத்த வேண்டும். பக்திவிருத்தி ஊட்டுதல் மற்றும் ஒருவர் மற்றவரைக் கட்டி எழுப்புதல் ஆகியவற்றின்மீது எல்லாரும் கவனம் குவிக்க வேண்டும். (4) உள்ளான இணக்கம்: சில விஷயங்கள் - அவை சரியானவையாக இருந்தாலும் - தவறானவைகளாக உள்ளன என்று நம்புபவர்கள், அந்த நடைமுறையில் ஈடுபட்டுள்ள சகோதரர்களை நியாயத்தீர்ப்பதில் இருந்து விலகி இருந்தாலும், அதில் பங்கேற்பதில் இருந்து அவர்கள் விலகி இருக்க வேண்டும். இந்த அறிவுறுத்துதல்களை சபை உறுப்பினர்கள் பின்பற்றுவார்கள் என்றால், தனித்தனி சபைக்குழுமங்களைப் பாதிக்கும் பல பிரச்சனைகள் தீர்த்து வைக்கப்படும்.

அவ்வாறே, நிருபங்களில் உள்ள மற்ற வசனப்பகுதிகளுக்கு சரியாக விளக்கம் அளித்தல் மற்றும் அவற்றை நடைமுறைப்படுத்துதல் ஆகியவை, தேவன் தமது மக்கள் எவ்வாறு இருக்க விரும்புகிறாரோ, அவ்வாறு இருக்க கிறிஸ்தவர்களுக்கும் சபைகளுக்கும் உதவக்கூடும்.

குறிப்புகள்

¹D. Edmond Hiebert, *An Introduction to the Pauline Epistles* (Chicago: Moody Press, 1954), 11-12. ²இந்தப் பட்டியல் Allen Black, *An Outline of New Testament Introduction* (Memphis, Tenn.: Harding University Graduate School of Religion, 1994), 6-7. என்ற புத்தகத்தில் இருந்து எடுக்கப்பட்டது. ³எழுதியவர், தேதி, தோன்றிய இடம் மற்றும் நோக்கம் ஆகியவற்றைப் பற்றிய இந்தக் கூற்றுகள், புதிய ஏற்பாட்டின் மாணவர்கள் எல்லோராலும் அல்ல, ஆனால் அவர்களில் பலர் கொண்டுள்ள கண்ணோக்கைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது. விளக்கவுரைகளும் வேதாகமத்தின் மற்ற குறிப்புப் புத்தகங்களும், ஒவ்வொரு புத்தகத்திற்கும் மாற்று விளக்கங்களை அளிக்கின்றன. விசுவாசிகள் என்ற வகையில் நாம் காணும் யாவற்றையும், வசனப்பகுதி மிகச்சரியாகக் கூறும் வகையில் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். எபிரெயர் நிருபத்தை எழுதியவர் யார் என்பது பற்றி எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட கோட்பாட்டையும் நாம் நம்ப வேண்டும் என்று அவசியம் இல்லை, ஆனால் பவுல் தமது நிருபங்களில், தாமே அதை எழுதியவர் என்று அடையாளப்படுத்துவதை நாம் நம்ப வேண்டும். ⁴ஃபீ மற்றும் ஸ்டுவர்ட் ஆகியோர் இந்த ஒப்பீட்டைப் பயன்படுத்தினர். (Gordon D. Fee and Douglas Stuart, *How to Read the Bible for All Its Worth* [Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 2003], 58.) ⁵Ibid., 64. “இந்தத் தலைப்பின்கீழ், 1 கொரிந்தியர் 11:10; 1 கொரிந்தியர் 15:29; 1 பேதுரு 3:19; 2 தெசலோனிக்கேயர் 2:3 ஆகியவை ஃபீ மற்றும் ஸ்டுவர்ட் அவர்களால் குறிப்பிடப்பட்ட “பிரச்சனைக்குரிய வசனப்பகுதிகளாக” உள்ளன. (Ibid., 69.) ⁷அடைப்புக் குறிகளுக்குள் உள்ள வார்த்தைகள், ஒவ்வொரு கருத்தைப் பற்றியும் ஃபீ மற்றும் ஸ்டுவர்ட் ஆகியோர் மேலும் விளக்கப்படுத்தியவற்றைத் தொகுத்துரைப்பதாக உள்ளது, ஆனால் அவைகள் நேரடியான மேற்கோள்களாக இருப்பதில்லை. அவர்கள் இந்தப் பாடக்கருத்தின் மீது நான்காவது கருத்து ஒன்றையும் கொடுத்தனர்: “... இப்படிப்பட்ட வசனப்பகுதிகளின் மீது ஒருவர் நல்ல ஒரு விளக்கவுரையில் ஆலோசனை பெறுதல் அவசியமாகிறது” (Ibid., 69-70). ⁸“தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார்” என்ற கருத்தானது, தேவனைப் பற்றி வேதாகமம் போதிக்கும் மற்ற சத்தியங்களின் நிபந்தனைகளில் புரிந்துகொள்ளப் படவேண்டும். ⁹Fee and Stuart, 75. (வலியுறுத்தம் நீக்கப்பட்டுள்ளது.)